

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jan Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **K. S.**, nar. XXX
bytem XXX
zastoupená Ing. J. K. jako obecným zmocněncem
bytem XXX

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2024 č. j. MSMT-255/2024-4

takto:

- I. Žaloba se odmítá v části, ve které se žalobkyně domáhala zrušení usnesení Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 6. 2023 č. j. MHMP 1138161/2023.
- II. Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala dne 19. 4. 2023 u Magistrátu hl. města Prahy žádost o uznání platnosti zahraničního vysvědčení v České republice, které dokladuje získání vzdělání na Chersonském mnohoprofilovém gymnáziu č. 20 Boryse Lavreňova Chersonské městské rady v Ukrajině. Magistrát hl. města Prahy (dále jen správní orgán I. stupně) usnesením ze dne 15. 6. 2023 č. j. MHMP 1138161/2023 nařídil žalobkyni podle § 108 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský

zákon“) a § 3 vyhlášky č. 12/2005 Sb., o podmínkách uznání rovnocennosti a nostrifikace vysvědčení vydaných zahraničními školami (dále jen „vyhláška č. 12/2005 Sb.“) vykonání nostrifikační zkoušky z předmětů Základy společenských věd, Zeměpis a Informační a komunikační technologie v plném rozsahu učebních dokumentů oboru vzdělání 79-41-K/41 Gymnázium, a to v Gymnáziu na adrese Praha 9, Českolipská 373, s tím, že nostrifikační zkouška musí být vykonána v termínu od 28. 8. 2023 do 31. 10. 2023. Odvolání, které žalobkyně proti tomuto usnesení podala, žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 8. 2023 č. j. MSMT-20158/2023-2 zamítl a usnesení správního orgánu I. stupně o nařízení vykonání nostrifikační zkoušky potvrdil. Žalobkyně ve stanoveném termínu nařízenou nostrifikační zkoušku nevykonala. Správní orgán I. stupně poté rozhodnutím ze dne 7. 12. 2023 č. j. MHMP 2557774/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) žádost žalobkyně o uznání platnosti zahraničního vysvědčení zamítl. Odvolání, které žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala, žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost. V žalobním petitu navrhla též zrušení usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 15. 6. 2023 č. j. MHMP 1138161/2023, kterým jí bylo nařízeno vykonání nostrifikační zkoušky. Žalobní námitky se zcela shodují s těmi, které žalobkyně uplatnila v dříve podané žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2023 č. j. MSMT-20158/2023-2, kterou soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2024 č. j. 15 A 125/2023 – 39 jako nedůvodnou zamítl, jakož i v replice k vyjádření žalovaného ve věci sp. zn. 15 A 125/2023. Svou žalobní argumentací žalobkyně opětovně brojí proti nesplnění zákonem stanovených podmínek pro nařízení vykonání nostrifikační zkoušky. Namítla, že správní orgán I. stupně nesprávně porovnal program výuky v jejím domovském gymnáziu s tuzemským vzdělávacím programem 79-41-K/41 Gymnázium. Nevzal totiž v potaz povinné domácí úkoly, které měly na třetím stupni střední školy zásadní rozsah a byly započítány jako součást výuky. Tyto domácí úkoly byly zadávány průměrně na dvě hodiny týdně v souladu se závazným doporučením Ministerstva zdravotnictví Ukrajiny. Žalobkyně se domnívá, že nařízením vykonání nostrifikační zkoušky z předmětů Základy společenských věd, Zeměpis a Informační a komunikační technologie došlo k porušení jejího základního práva na vzdělání a na přístup k odbornému a dalšímu vzdělání ve smyslu článku 14 Listiny základních práv a svobod, protože rozdíl u zkoušek (míněno zřejmě předmětů), které spadají do oboru žalobkyně, nebyly stanoveny a uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Žalobkyně je toho názoru, že srovnání programu výuky na střední škole v Ukrajině a střední škole v České republice je činěno za účelem možnosti studia určitého oboru na vysoké škole. Jelikož bylo žalobkyni odepřeno srovnání těch předmětů, kterými se ve svém oboru zabývá, považuje takové posouzení za diskriminační. Podmínkou nařízení nostrifikační zkoušky ve smyslu § 108 odst. 5 školského zákona je současné zjištění odlišností jak v rozsahu, tak v obsahu zahraničního vzdělání. V obsahu vzdělání však žalovaný (resp. před ním správní orgán I. stupně) žádné odlišnosti nezjistil, a proto nebyly v daném případě splněny zákonné podmínky pro nařízení vykonání nostrifikační zkoušky z dotčených vyučovacích předmětů. Žalobkyně sdělila v řízení

před správním orgánem I. stupně, že předměty, ze kterých jí bylo nařízeno vykonání nostrifikační zkoušky, nespádají do oboru vzdělávání, který si zvolila. Správní orgány obou stupňů k této závažné skutečnosti nijak nepřihlédly. Přitom vůbec nemusely vůči žalobkyni volit extrémní a nejtvrďší postup, jímž byla porušena její základní práva a svobody. V podstatě jediným účelem uznání rovnocennosti zahraničního dokladu o středoškolském vzdělání je následné studium žadatele na vysoké škole; k jinému účelu není podle žalobkyně nostrifikace zahraničního středoškolského vzdělání vyžadována. Správní orgány obou stupňů měly vzít tento neodmyslitelný kontext uznání rovnocennosti zahraničního dokladu v potaz a měly stanovit (předměty nostrifikační) zkoušky s přihlédnutím ke zvolenému oboru studia žalobkyně.

3. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024, č. j. 15 A 125/2023-39 (dále jen „rozsudek 15 A 125/2023-39“) bylo potvrzeno, že v případě žalobkyně byla nostrifikační zkouška z dotčených vyučovacích předmětů nařízena v souladu se zákonem. V napadeném rozhodnutí se žalovaný přesto s ohledem na zásadu vstřícnosti veřejné správy opětovně zabýval porovnáním rozsahu vzdělávání, které žalobkyně absolvovala v Ukrajině, s rozsahem vzdělávání v nejbližším odpovídajícím oboru vzdělání v České republice, tj. v oboru vzdělání 79-41-K/41 Gymnázium. Uvedl, že porovnal předložený doklad o obsahu a rozsahu vzdělání absolvovaného žalobkyní v zahraniční škole s požadavky Rámcového vzdělávacího programu pro gymnázia a shledal, že hodinová dotace u předmětu Základy společenských věd dosahuje méně než 32 %, u předmětu Zeměpis méně než 20 % a u předmětu Informační a komunikační technologie méně než 34 % hodinové dotace odpovídajícího oboru vzdělání v České republice. Jelikož žalobkyně ve stanoveném termínu nostrifikační zkoušku nevykonala, byl naplněn zákonný důvod pro zamítnutí její žádosti ve smyslu § 108 odst. 5 věty třetí školského zákona. Zmíněné ustanovení nedává správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému možnost jakékoli diskrece; pokud žalobkyně ve stanoveném termínu nostrifikační zkoušku nevykoná, je nutné její žádost zamítnout.
4. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí nemohlo vést k porušení základního práva žalobkyně podle čl. 14 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), neboť toto právo žalobkyni podle čl. 33 ve spojení s čl. 41 odst. 1 LZPS přísluší pouze v mezích zákonů, které jej provádějí, přičemž v případě žalobkyně byly splněny zákonné podmínky pro zamítnutí její žádosti ve smyslu § 108 odst. 5 věty třetí školského zákona. Podle žalovaného je třeba odmítnout též námitku žalobkyně, že jí bylo odepřeno srovnání předmětů, kterými se ve svém oboru zabývá, v důsledku čehož mělo dojít k diskriminaci žalobkyně. Žalobkyně není oprávněna si vybírat, z jakých vyučovacích předmětů jí má být nostrifikační zkouška nařízena. Magistrát hl. n. Prahy nařídil žalobkyni nostrifikační zkoušku z těch vyučovacích předmětů, u nichž zjistil největší rozdíl v hodinových dotacích v neprospěch středoškolského vzdělání absolvovaného žalobkyní v Ukrajině. Lze totiž důvodně předpokládat, že právě znalosti žalobkyně z těchto vyučovacích předmětů by mohly být nižší ve srovnání se znalostmi absolventů tuzemského oboru vzdělání 79-41-K/41 Gymnázium. Proto je nezbytné prostřednictvím nostrifikační zkoušky ověřit, zda znalosti žalobkyně z těchto vyučovacích předmětů odpovídají cílům a obsahu

vzdělávání podle Rámcového vzdělávacího programu pro gymnázia. K námitce žalobkyně, že správní orgány obou stupňů nevzaly na zřetel povinné domácí úkoly, které mají být podle žalobkyně zadávány v průměrném rozsahu dvou hodin týdně, žalovaný uvedl, že žalobkyně řádně neprokázala, že by domácí úkoly v tvrzeném rozsahu v průběhu jejího vzdělávání v Ukrajině skutečně absolvovala. Odkaz na internetovou stránku obsahující pouhé doporučení není v tomto směru dostačující, zvláště pokud jde o internetovou stránku Ministerstva zdravotnictví, které zpravidla nevykonává působnost v oblasti vzdělávání. Dále má žalovaný za to, že ani případné povinné zpracování domácích úkolů v tvrzeném rozsahu neovlivňuje správnost závěrů správních orgánů. Zpracování domácích úkolů totiž nemá z hlediska efektivity výuky stejnou hodnotu jako účast na výuce ve škole, a to zejména s ohledem na absenci okamžité zpětné vazby ze strany vyučujícího. Žalovaný nesouhlasí ani s názorem žalobkyně, že podmínkou pro nařízení nostrifikační zkoušky je současné zjištění rozdílů v obsahu i rozsahu vzdělávání. Takový výklad by vedl k absurdním důsledkům, neboť by například neumožňoval zamítnout takovou žádost, u níž bylo zjištěno, že obsah zahraničního vzdělávání je vůči tuzemskému vzdělávacímu programu odlišný podstatně, ale zjištěný rozsah vzdělávání je zcela shodný s tuzemským. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobkyně, že jediným účelem rozhodnutí o uznání zahraničního vzdělání je umožnění následného studia na vysoké škole, kterou si žalobkyně zvolila.

5. V doplnění žaloby ze dne 2. 12. 2024 žalobkyně reagovala na některé argumenty uplatněné žalovaným v jeho vyjádření ke kasační stížnosti podané žalobkyní proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024 č. j. 15 A 125/2023 – 39 (poznámka soudu: řízení o této kasační stížnosti je Nejvyšším správním soudem vedeno pod sp. zn. 7 As 114/2024). Podle žalobkyně nedává smysl logika žalovaného, podle níž by se zahraniční uchazeč měl rozhodnout o složení nostrifikačních zkoušek z předmětů, které nespádají do oboru jeho zvoleného studia na vysoké škole. Vstup na vysokou školu totiž nezávisí pouze na maturitní zkoušce, ale podléhá rovněž splnění podmínek přijímacího řízení, včetně složení přijímacích zkoušek na vysoké škole. Pokud jde o náročnost složení nostrifikačních zkoušek, Gymnázium Českolipská uvádí, že délka nostrifikační zkoušky je 15 minut, a že u nostrifikačních zkoušek není omezen počet zkoušených, kteří uspějí, protože se nejedná o konkurz zkoušených. Nostrifikační zkouška se tak více podobá získání zápočtu z předmětu vyučovaného na střední škole. Pokud jde o přijímací zkoušky na vysokou školu, obvyklá délka zkoušky z každého předmětu je cca 60 min, přičemž požadavky na přijímací zkoušku jsou složitější než u nostrifikačních zkoušek. Na základě porovnání požadavků na složení přijímacích zkoušek na vysokou školu a požadavků gymnázia na složení nostrifikační zkoušky ze stejného oboru studia je zřejmé, že úspěšné složení přijímací zkoušky vyžaduje podstatně náročnější přípravu, než složení nostrifikační zkoušky. Není tedy žádný důvod na straně uchazeče vybírat jiné předměty pro složení nostrifikační zkoušky než ty, které se týkají zvoleného oboru studia uchazeče na vysoké škole.
6. K argumentaci žalovaného, že případné rozhodnutí o uznání zahraničního vzdělání by žalobkyni umožnilo rovněž přístup k některým regulovaným povoláním, žalobkyně uvedla, že se ona žádným způsobem nevyhýbá zákonnému postupu uznání svého zahraničního vzdělání. Sama požádala o nařízení nostrifikačních zkoušek. Žalobkyně

jen trvá na tom, že při volbě zkoušek musí žalovaný respektovat její Ústavou zaručené právo na svobodu vzdělávání a nemá právo jí nutit studovat obor, který není předmětem jejího zájmu. K tvrzení žalovaného o přístupu k regulovaným povoláním žalobkyně uvedla, že v jejím případě se jedná o středoškolské vzdělání všeobecné bez specializace, tedy bez možnosti vykonávat jakékoliv zákonem regulované povolání. Pro úplnost pak zmínila, že Česká republika obecně neuplatňuje požadavek nostrifikace všeobecného středoškolského vzdělání získaného v zahraničí při obsazování pracovních míst cizinci, a že v případě uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání pro případ výkonu regulovaného povolání Česká republika respektuje právo žadatele na volbu vzdělávání a nařizuje konání nostrifikačních či obdobných zkoušek z předmětů či disciplín spadajících do oboru vzdělání žadatele. Podle pokynu žalovaného rozhoduje o uznání vysokoškolského vzdělání „*veřejná vysoká škola v ČR, která uskutečňuje akreditovaný obsahově obdobný (tj. porovnatelný) studijní program.*“

7. V doplnění žaloby ze dne 10. 12. 2024 žalobkyně upozornila na „*širší společenské důsledky postupu žalovaného v otázce nařízení nostrifikačních zkoušek*“ a uvedla, že tímto podáním obrací pozornost soudu na dlouhodobě fungující černý trh s nostrifikacemi středoškolského vzdělání, jehož detaily jsou popsány v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 18. 6. 2018 sp. zn. 25 T 49/2017.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně usnesením ze dne 15. 6. 2023 č. j. MHMP 1138161/2023 nařídil žalobkyni podle § 108 odst. 5 školského zákona a § 3 vyhlášky č. 12/2005 Sb., vykonání nostrifikační zkoušky z předmětů Základy společenských věd, Zeměpis a Informační a komunikační technologie v plném rozsahu učebních dokumentů oboru vzdělání 79-41-K/41 Gymnázium, a to v Gymnáziu na adrese Praha 9, Českolipská 373, s tím, že nostrifikační zkouška musí být vykonána v termínu od 28. 8. 2023 do 31. 10. 2023. V odůvodnění usnesení správní orgán I. stupně uvedl, že po posouzení žalobkyní předložených dokladů zjistil, že nejbližší odpovídajícím oborem středního vzdělání v ČR je obor vzdělání 79-41-K/41 Gymnázium. Obsah a rozsah oboru vzdělání absolvovaného žalobkyní v zahraniční škole se však ve srovnání s oborem vzdělání 79-41-K/41 Gymnázium zčásti odlišuje. Celková hodinová dotace studia absolvovaného žalobkyní dosahuje méně než 62 % hodinové dotace odpovídající oboru vzdělání v ČR. Proto u výše uvedených předmětů, u kterých správní orgán zjistil rozdíl v rozsahu vzdělávání, jímž může být dotčen i obsah vzdělávání, nařídil žalobkyni vykonání nostrifikační zkoušky. Dodal, že vydání rozhodnutí o uznání platnosti zahraničního vysvědčení v ČR je podmíněno (úspěšným) vykonáním této zkoušky.
9. V rozhodnutí ze dne 17. 8. 2023 č. j. MSMT-20158/2023-2 žalovaný konstatoval, že žalobkyně získala zahraniční vysvědčení dokladující získání příslušného stupně vzdělání v Ukrajině, se kterou není Česká republika vázána mezinárodní smlouvou o uznávání rovnocennosti dokladů o vzdělání. Správní orgán I. stupně proto v řízení o žádosti žalobkyně postupoval podle § 108 odst. 1 písm. b) školského zákona. O nařízení vykonání nostrifikační zkoušky žalobkyni rozhodl v souladu s § 108 odst. 5 školského zákona poté, co správně porovnal obsah a rozsah žalobkyní absolvovaného vzdělávání s požadavky Rámcového vzdělávacího programu pro gymnázia. U

předmětů, z nichž byla nařízeno žalobkyni vykonání nostrifikační zkoušky, byl zjištěn podstatný rozdíl v hodinové dotaci. V případě vzdělání absolvovaného žalobkyní v zahraniční škole dosahuje hodinová dotace u předmětu Základy společenských věd méně než 32 %, u předmětu Zeměpis méně než 20 % a u předmětu Informační a komunikační technologie méně než 34 % hodinové dotace odpovídajícího oboru vzdělání v ČR. K námitce žalobkyně, že tyto předměty nespádají do oblasti jejího zájmu, žalovaný uvedl, že správní orgány nemohou zohlednit subjektivní zájmy žalobkyně, neboť nostrifikační zkouška je nástrojem k ověření skutečnosti, zda lze vzdělání absolventa zahraniční školy uznat za adekvátní vzdělání poskytovanému v českém vzdělávacím systému. Školský zákon neopravňuje správní orgán k zohlednění jiných skutečností než obsahu a rozsahu vzdělávání absolvovaného v zahraniční škole. Žádosti žalobkyně o „výměnu“ předmětů k nostrifikační zkoušce (žalobkyně v odvolání požádala o to, aby mohla nostrifikační zkoušku konat z předmětů Matematika, Anglický jazyk a Biologie) není možné vyhovět, neboť nostrifikační zkoušku správní orgán žalobkyni nařídil na základě odborného posouzení ve smyslu § 108 odst. 5 školského zákona a vykonání nostrifikační zkoušky určil z těch předmětů, které vyplynuly ze zmíněného posouzení.

10. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a obsah odvolání, přičemž konstatoval, že odvolací námitky žalobkyně se vztahují zejména k usnesení Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 15. 6. 2023 o nařízení nostrifikační zkoušky. O odvolání žalobkyně proti tomuto usnesení však již žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 17. 8. 2023. Následně žalovaný zopakoval nosné důvody svého rozhodnutí ze dne 17. 8. 2023. Po posouzení veškerého spisového materiálu žalovaný zjistil, že žalobkyně ve stanoveném termínu nařízenou nostrifikační zkoušku nevykonala, a Magistrát hl. m. Prahy proto její žádost rozhodnutím ze dne 7. 12. 2023 zamítl. Tento postup je dle žalovaného zcela v souladu s § 108 odst. 5 školského zákona. K námitce žalobkyně, že Magistrát hl. m. Prahy do obsahu a rozsahu jejího zahraničního vzdělání nezapočítal povinné domácí úkoly, žalovaný poukázal na § 82 správního řádu, podle něhož se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Pro úplnost žalovaný konstatoval, že ve spisovém materiálu žádný podklad týkající se rozsahu domácích úkolů v zahraniční škole nebyl žalobkyní doložen. K odvolací námitce, že skutečnost, že ke složení nostrifikační zkoušky byly žalobkyni nařízeny vyučovací předměty Základy společenských věd, Zeměpis a Informační a komunikační technologie, představuje porušení jejího základního práva na vzdělání a na přístup k odbornému a dalšímu vzdělávání podle článku 14 Listiny základních práv a svobod, protože rozdíly u zkoušek, které spadají do jejího oboru, nebyly stanoveny a uvedeny v odůvodnění rozhodnutí, žalovaný uvedl, že Magistrát hl. m. Prahy důvody pro nařízení nostrifikační zkoušky z výše zmíněných vyučovacích předmětů v usnesení ze dne 15. 6. 2023 jednoznačně uvedl, a stejně tak učinil i žalovaný v rozhodnutí ze dne 17. 8. 2023. Pro úplnost žalovaný dodal, že z článku 14 Listiny základních práv a svobod, na který žalobkyně v odvolání poukazuje, vyplývá svoboda pohybu, svoboda opuštění republiky a svoboda vstupu na území republiky. K dalším námitkám žalobkyně pak žalovaný konstatoval, že správní řízení o uznání zahraničního vzdělání ve smyslu § 108 školského zákona je určeno k tomu, aby vzdělání absolventa zahraniční školy bylo

možno v souladu se zákonnými ustanoveními uznat za adekvátní k českému vzdělávacímu systému. V předmětném správním řízení není správní orgán oprávněn posuzovat vzdělání dosažené v zahraničí z hlediska případného budoucího vzdělávání žadatelů na vysoké škole.

11. Při ústním jednání před soudem konaném dne 12. 12. 2024 žalobkyně prostřednictvím svého zástupce zrekapitulovala jednotlivé žalobní námitky a zdůraznila, že správní orgán měl při rozhodování o nařízení nostrifikační zkoušky přihlédnout mj. k rozsahu výuky žalobkyně, a tedy i k domácím úkolům, které byly její součástí. To však neučinil, a pokud jde o obsah vzdělávání, ten neposuzoval vůbec. Žalobkyně trvá na tom, že jediným účelem nostrifikace je splnění podmínky pro vstup na vysokou školu. Jestliže se žadatel o nostrifikaci připravuje na přijímací zkoušky na vysokou školu, které jsou mnohem náročnější než nostrifikační zkouška, není žádný důvod, aby skládal nostrifikační zkoušku z jiných předmětů. Žalovaný při jednání odkázal na závěry obsažené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024 č. j. 15 A 125/2023 – 39 a podotkl, že na argumentaci žalobkyně stran domácích úkolů reagoval v bodě 42 vyjádření k žalobě. Žalobkyně si nemůže určovat, z jakých předmětů bude konat nostrifikační zkoušku. Pokud by jí byla uznána platnost jejího zahraničního středoškolského vzdělání, opravňovalo by ji to ucházet se o studium na kterékoliv vysoké škole.
12. Soud při jednání zamítl pro nadbytečnost veškeré důkazní návrhy označené žalobkyní v žalobě, jakož i její při jednání uplatněný návrh na provedení dotazu na Policii ČR ohledně kauz týkajících se falešných nostrifikací. Pokud jde o důkazní návrhy vtělené do žaloby, jedná se vesměs o listiny, které jsou součástí spisového materiálu, jímž se důkaz v řízení před správním soudem neprovádí. Soud nadto vzal v potaz mimoběžnost žalobních námitek (k tomu viz níže), které lze vypořádat na podkladě správního spisu, aniž by bylo zapotřebí provádět jakékoliv dokazování. Soud nepopírá, že mohou existovat kauzy týkající se falešných, resp. nezákonných nostrifikací, tyto kauzy však s nyní projednávanou věcí nijak nesouvisí, a ptát se na ně policie proto nemá z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí význam.
13. Soud při rozhodování o žalobě vycházel zejména z následující právní úpravy:
14. Podle § 108 odst. 1 školského zákona (ve znění účinném od 1. 10. 2020) absolvent zahraniční školy, který získal doklad o dosažení základního, středního nebo vyššího odborného vzdělání (dále jen „zahraniční vysvědčení“), může požádat krajský úřad příslušný podle místa trvalého pobytu žadatele, v případě cizince podle místa pobytu, o
 - a) vydání osvědčení o uznání rovnocennosti zahraničního vysvědčení v České republice, nebo
 - b) rozhodnutí o uznání platnosti zahraničního vysvědčení v České republice (dále jen „nostrifikace“).Nelze-li místní příslušnost krajského úřadu určit podle věty první, řídí se místem podání žádosti.

15. Podle § 108 odst. 2 školského zákona osvědčení o uznání rovnocennosti zahraničního vysvědčení v České republice vydá na základě žádosti, obsahující v příloze originál zahraničního vysvědčení nebo jeho úředně ověřenou kopii, krajský úřad v případech, kdy je Česká republika na základě svých mezinárodních závazků zavázána dané zahraniční vysvědčení uznat za rovnocenné s dokladem o vzdělání vydaným v České republice. Pokud ze zahraničního vysvědčení není patrný obsah a rozsah vyučovaných předmětů, předloží žadatel také rámcový obsah vzdělávání v oboru, v němž dosažené vzdělávání získal.
16. Podle § 108 odst. 3 školského zákona pokud Česká republika není vázána mezinárodní smlouvou uznat dané zahraniční vysvědčení za rovnocenné s dokladem o vzdělání vydaným v České republice, krajský úřad rozhoduje o nostrifikaci na základě žádosti obsahující v příloze
- a) originál zahraničního vysvědčení nebo jeho úředně ověřenou kopii,
 - b) doklad o obsahu a rozsahu vzdělávání absolvovaného v zahraniční škole,
 - c) doklad o skutečnosti, že škola je uznána státem, podle jehož právního řádu bylo zahraniční vysvědčení vydáno, za součást jeho vzdělávací soustavy, pokud ze zahraničního vysvědčení tato skutečnost nevyplývá.
17. Podle § 108 odst. 5 školského zákona v případě, že krajský úřad v rámci řízení o nostrifikaci zjistí, že obsah a rozsah vzdělávání absolvovaného v zahraniční škole se v porovnání se vzděláváním podle obdobného rámcového vzdělávacího programu v České republice podstatně odlišuje, žádost zamítne. V případě, že se obsah a rozsah vzdělávání v zahraniční škole odlišuje zčásti nebo žadatel nemůže splnit požadavky uvedené v odstavci 3 písm. b) nebo v odstavci 4, nařídí krajský úřad usnesením nostrifikační zkoušku; od vydání usnesení do termínu stanoveného pro konání nostrifikační zkoušky neběží lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci. *Krajský úřad žádost o nostrifikaci zamítne také v případě, že žadatel nevykoná nostrifikační zkoušku úspěšně.* Žadatel, který není státním občanem České republiky, nebo získal vzdělání ve škole mimo území České republiky, nekoná nostrifikační zkoušku z předmětu český jazyk a literatura.
18. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 12/2005 Sb., nostrifikační zkouškou se ověřuje, zda znalosti a dovednosti žadatele odpovídají cílům a obsahu vzdělávání podle příslušného vzdělávacího programu. Součástí nostrifikační zkoušky může být praktická zkouška. Nostrifikační zkouška se koná zpravidla v českém jazyce; v jiném jazyce se po dohodě žadatele s krajským úřadem může nostrifikační zkouška konat, pokud tím nebude dotčen účel zkoušky.
19. Podle § 46 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže
- a) soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat,
 - b) návrh byl podán předčasně nebo opožděně,

- c) návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou,
 - d) návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.
20. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žalobu je nutno odmítnout v části, v níž se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 6. 2023 č. j. MHMP 1138161/2023. Jedná se totiž o rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bezprostředně nepředcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Předmětem soudního přezkumu před správním soudem může být (až na stanovené výjimky) toliko odvolací rozhodnutí, což plyne mj. z ustanovení § 69, podle něhož je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla., jakož i z povinnosti žalobce vyčerpat před podáním žaloby ke správnímu soudu řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, pokud je zákon připouští [§ 68 písm. a) s.ř.s.]. V části směřující proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 6. 2023 č. j. MHMP 1138161/2023 je tudíž žaloba nepřipustná, a proto je nutné ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Zároveň je třeba uvést, že zákonností rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 6. 2023 č. j. MHMP 1138161/2023 se soud již dříve zabýval, a to v rámci řízení o žalobě téže žalobkyně vedeného pod sp. zn. 15 A 125/2023, jehož předmětem bylo odvolací rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2023 č. j. MSMT-20158/2023-2. Soudní řízení bylo ukončeno vydáním rozsudku ze dne 30. 5. 2024 č. j. 15 A 125/2023 – 39, jímž soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Lze tak konstatovat, že o téže věci (míněno ve vztahu k rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 6. 2023 č. j. MHMP 1138161/2023) již soud rozhodl. Část žaloby směřující proti uvedenému rozhodnutí je tudíž nutno odmítnout rovněž podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
21. Po posouzení zbývajících částí žaloby dospěl soud k závěru, že není důvodná.
22. Veškeré žalobní námitky, které žalobkyně uplatnila, jsou zcela mimoběžné, neboť žalobkyně jimi opětovně zpochybňuje zákonnost dříve vydaného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 6. 2023 č. j. MHMP 1138161/2023, jímž jí bylo nařízeno vykonání nostrifikační zkoušky z předmětů Základy společenských věd, Zeměpis a Informační a komunikační technologie, a to v termínu od 28. 8. 2023 do 31. 10. 2023. Zákonnost tohoto, jakož i na něj navazujícího odvolacího rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2023 č. j. MSMT-20158/2023-2 soud však již dříve přezkoumal v řízení vedeném pod sp. zn. 15 A 125/2023, jež vyústilo ve vydání rozsudku ze dne 30. 5. 2024 č. j. 15 A 125/2023 – 39, kterým byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Tento rozsudek nabyl okamžikem doručení účastníkům řízení právní moci a soud nespatřuje žádný rozumný důvod, proč by se měl nyní totožnou věcí, tj. námitkami žalobkyně směřujícími proti rozhodnutí správního orgánu o nařízení vykonání nostrifikační zkoušky, opětovně zabývat. Takové námitky žalobkyně mohla a měla uplatnit v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2023 č. j. MSMT-20158/2023-2, což také učinila. Co se vypořádání těchto námitek týče, soud pro stručnost odkazuje na závěry, které vyslovil v rozsudku ze dne 30. 5. 2024 č. j. 15 A 125/2023 – 39 a na kterých nadále trvá.

23. Pro nyní projednávanou věc je podstatné pouze to, že žalobkyně nevykonala nostrifikační zkoušku úspěšně (v dané věci není mezi účastníky sporu o tom, že ji nevykonala vůbec). Tato skutečnost je podle § 108 odst. 5 věty třetí školského zákona důvodem, pro který krajský úřad (zde Magistrát hl. m. Prahy) musí žádost žadatele o nostrifikaci bez dalšího zamítnout. Postup správního orgánu I. stupně, jenž prvostupňovým rozhodnutím žádost žalobkyně o uznání platnosti zahraničního vysvědčení zamítl na základě zjištění, že žalobkyně nařízenou nostrifikační zkoušku ve stanoveném termínu nevykonala, byl tedy zcela v souladu se zákonem, a nikterak nepochybil ani žalovaný, jestliže prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti napadeným rozhodnutím potvrdil. Soud pro úplnost dodává, že pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí věcně reagoval na odvolací námitky, které obsahově směřovaly proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o nařízení vykonání nostrifikační zkoušky žalobkyni, činil tak nad rámec nutného zdůvodnění a zbytečně se vracel k věci již dříve rozhodnuté.
24. Soud nepovažuje za potřebné věcně reagovat ani na doplňující argumentaci uplatněnou žalobkyní v doplnění žaloby ze dne 2. 12. 2024. Svou polemikou ohledně toho, zda jí mohla být nostrifikační zkouška nařízena z jiných předmětů než těch, které spadají do oboru jí zvoleného studia na vysoké škole, srovnáváním náročnosti nostrifikační zkoušky s přijímacími zkouškami na vysokou školu, jakož i s pomocí ostatních tvrzení obsažených v doplnění žaloby se žalobkyně opět vymezuje proti nařízení nostrifikační zkoušky z konkrétních předmětů, avšak touto otázkou (tj. zákonností nařízení nostrifikační zkoušky žalobkyni) se již Městský soud v Praze zabýval v řízení vedeném pod sp. zn. 15 A 125/2023, které bylo pravomocně skončeno. Žádné z tvrzení uplatněných žalobkyní v doplnění žaloby není způsobilé zpochybnit nosný důvod, jenž vedl k zamítnutí její žádosti o nostrifikaci, to jest to, že nařízenou nostrifikační zkoušku ve stanoveném termínu úspěšně nevykonala.
25. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je naprosto irelevantní upozornění žalobkyně na černý trh s nostrifikacemi středoškolského vzdělání, které je obsaženo v doplnění žaloby ze dne 10. 12. 2024. Žalovaného ani správní orgán I. stupně zajisté není možné vinit z toho, že postupem aplikovaným vůči žalobkyni v nyní projednávané věci, který byl zcela v souladu se zákonem, přispívají k fungování černého trhu s nostrifikacemi středoškolského vzdělání, ani s nimi nelze jakkoliv spojovat trestné činy osob, o nichž rozhodl Obvodní soud pro Prahu 3 rozsudkem ze dne 18. 6. 2018 sp. zn. 25 T 49/2017.
26. Závěrem soud uvádí, že žalobkyně by si měla konečně uvědomit, že při rozhodování o její žádosti o uznání platnosti zahraničního vysvědčení v České republice nemá žádný význam, zda a popř. jaký obor hodlá v budoucnu studovat na vysoké škole, a že si nemůže vybírat, z jakých předmětů jí bude konání nostrifikační zkoušky nařízeno. Svou žádostí se domáhala uznání platnosti zahraničního vysvědčení, jímž dokládala absolvování *středoškolského studia* na konkrétním gymnáziu na Ukrajině. Správní orgán v rámci nostrifikačního řízení zkoumá, zda vzdělání získané v zahraničí žadatelem o nostrifikaci je v zásadě srovnatelné se standardem vzdělání, který je možné získat úspěšným absolvováním obdobného vzdělávacího programu v České republice. Žalobkyně v řízení vedeném pod sp. zn. 15 A 125/2023 ničím nezpochybnila, že nejbližší odpovídajícím oborem středního vzdělání v České republice je právě obor

vzdělání 79-41-K/41 Gymnázium. Základy společenských věd, zeměpis a informační a komunikační technologie jsou předměty, které do tohoto oboru *středoškolského* vzdělání bezpochyby patří. Žalobkyně proto měla úspěšným složením nařízené nostrifikační zkoušky osvědčit, že její znalosti z těchto předmětů získané studiem v zahraničí odpovídají znalostem, které by získala studiem srovnatelného vzdělávacího programu v tuzemsku. To však neučinila, odmítla nařízenou nostrifikační zkoušku absolvovat, a její žádosti o nostrifikaci tudíž nebylo možno vyhovět.

27. Ve zbývajících částech, ve které nebyla žaloba odmítnuta, soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. druhým výrokem rozsudku zamítl.
28. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve třetím výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 12. prosince 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu